

Skuespil. Han havde overfor al denne Lidenskabelighed omtrent den samme Fornemmelse som den, der i sin Tid havde kunnet gribe ham hjemme i Præstegaarden under Aften- og Morgenandagten, naar Faderens Stemme pludselig midt i et Salmever begyndte at skælve af Sindsbevægelse, eller naar Søsteren Signe henne ved Klaveret løftede Øjnene mod Loftet og udslyngede sine Vokaler med en Inderlighed, der truede med at sprænge Stemmebaandet. Det blev ham klart, at denne lovsungne »Kunst« ogsaa var en Slags Religion, der havde sine tillidsfulde Dyrkere i alle Samfundslag, og som ligeledes var i Stand til at gøre Mirakler, siden selv en stakkels Glædespige ved den kunde føle sig ren og hellig og misundelsesværdig.

*

*

*

En Aften, da Per indfandt sig i »Gryden« — noget senere end sædvanlig, fordi det var Lisbeths Friaften, som hun tilbragte hos en syg Tante ude paa Kristianshavn — faldt han uforvarende midt ind i et stormende Bakkanal. Det var Marinemaleren, den store Fritjof Jensen — »Fritjof«, som han slet og ret kaldtes af Alle — der havde slaaet sig løs i Anledning af, at han havde faaet et af sine 4 Alens Lærreder »Orkan i Nordsøen« solgt til en Smørgrosserer. En Del af Kaféens Smaaborde